

Политика Либерално демократске партије је некада називана екстремистичком, данас је то државна политика која се још увек срамежљиво спроводи. Овај тренутак истине функционера ове странке Ненада Прокића најбоље оцртава на који начин се данас спроводи политика наше државе на Косову и Метохији са очигледном тежњом да се решење косовског питања прилагоди захтевима реалности и међународне заједнице. А шта је политика ЛДП-а и сурова истина коју они морају да кажу нашем народу. Њен основ је у признавању независности Косова уз позивање на Ахтисаријев план – давање аутономије српском народу на северу Косова у оквиру тзв. независне косовске државе.

Као и много пута до сада ЛДП поступа као једини тумач неприкосновене истине коју они треба да предоче заблуделом и изманипулисаним народу. Део те лековите и спасоносне истине је и поређење догађаја у Книну и на северу Косова и при томе се користи дисквалитатив о новој балван револуцији и голоруком народу. Повлачити паралелу између ова два политичка догађаја може само онај ко се служи политикантским флоскулама о неспремности Срба да прихвате основне демократске принципе. Ништа не вреди што се Срби на Косову непрестано позивају на основно демократско право на мирну и ненасилну одбрану својих људских и политичких права и интереса.

Политичка истина ЛДП-а садржана је и у тврдњи Ненада Прокића: „Ова власт грађанима никада није јасно рекла да је осим северног дела где Србија држи своје институције и где уместо народа заправо брани криминалце, Косово територија која има своју сувереност, није им рекла ни да су на том северу Срби инструментализовани“. То се тврди без обзира на то што сви извештаји са барикада говоре да се ради о јединственом мирном народном отпору и покушају да се успостави власт самопроглашене косовске државе и одбрани голи опстанак. И ми тражимо слободу кретања, а ко нам је онемогућава него Кфор и Еулкс. Да ли се Срби слободно крећу на Косову и Метохији. И даље се превозе из енклава конвојима и даље их убијају с леђа и нападају на њиховим имањима, али та слобода кретања или није важна или смо се ми сувише слободно кретали на северу покрајине, каже један од људи који су на барикадама.

Да ли то свеспасавајуће реално сагледавање стања на Косову укључује и непорециве чињенице да су од доласка међународне заједнице Албанци убили 1001 Срба, а да при томе ниједан од тих злочина није разрешен нити су починиоци приведени правди. Да ли је и то део истине коју тако горљиво желе да нам саопште јуришници који су само идеолошка и политичка претходница за усвајање нове косовске политике од стране све

немоћније и лицемерније Демократске странке која нема храбрости да јасно формулише национални и државни интерес српског народа који брани право на слободан живот на Косову.

Још се није десило да је неко од истакнутих функционера Демократске странке довео у питање овакве ставове ЛДП-а, очигледно је да брижљиво чувају свог будућег коалиционог парнтера и гласоговорника њихове будуће политике. По свему судећи да верзија ЛДП истине постаје основа политике коју спроводи и Демократска странка непрестано се позивајући на неминовност признавања реалности, а самим тим и државе Косова. При томе само је питање дана када Борис Тадић више неће бити нови Коштуница већ државник који ће огласити ЛДП-овску неумољиву истину да је Косово дефинитивно изгубљено, али уз неизоставни додатак да неће бити призната његова државна независност. А ево како та прекретничка и катарзична истина изгледа у изворном идеолошком тумачењу Чедомира Јовановића, лидера ЛДП-а, на заседању нашег парламента. „Док барикаде постоје на Косову, насиље је једино средство за решавање косовског проблема. Те барикаде су постављене управо због тога што то насиље уништава будућност Србије, кроз радикализовање односа Србије и међународне заједнице. Косово је једини простор у којем су криминалци проглашени за патриоте. Те патриоте барикаде бране не својим телима него увођењем радне обавезе коју су дужни да поштују сви запослени који уместо да седе за машинама седе на барикадама. Он мора изаћи из тог зачараног круга у којем се креће са свима нама као таоцима једне погрешне политике која је уништила Србију у протеклих 20 година. Није свеједно да ли ће се проблем севера Косова решити тако што ће бити збрисана српска заједница са севера Косова или тако што ћемо управо на северу Косова почети да показујемо једну нову особину која је једина гаранција опстанка нашег народа у 21. веку, инат, сукоб са свима, позивање на митове и предрасуде морају бити напуштени и косовски проблем треба да се реши у оквирима Ахтисаријевог плана. Криминалци не могу бити патриоте, нити се север Косова може бранити тако што ће се косовизирати читава Србија а од српског народа направити једини народ у Европи који пуца у представнике међународним мировних мисија. То раде талибани, то ради Ал-Каида у Ираку и то раде Срби на северу Косова.“

Ово су речи које је изговорио посланик у српском парламенту а да нико из владајуће коалиције није устао у одбрану достојанства и части српског народа на северу Косова. Као и увек до сада није изостала и основна ЛДП-овска идеолошка мантра о фаталној неспособности српског народа да се демократизује и да коначно крене у сусрет европеизацији и еманципацији која би између осталог подразумевала и уважавање мањина.

При томе ови зајапурени идеолози преокрета нису се ниједном запитали зашто Срби на

Косову неће да прихвате Ахтисаријев план и предлог његове аутономије. Одговор је веома једноставан, они немају поверење у искрене намере међународне заједнице да ће непристрасно спроводити принципе заштите људске права, слободе кретања, функционисања правне државе и елементарне законитости. Говорити данас да Кфор и Еулекс имају примарни задатак да обезбеде слободу кретања на Косову врхунско је лицемерство и и хипокризија јер управо Срби немају слободу кретања и обезбеђену заштиту људских права.

Поредити Србе са Косова са талибанима и Ал Каидом може само онај политичар који је у свом месијанском заносу спреман да српски народ који мирно протестује сведе на бесловесну руљу криминалаца која није свесна да косовизира Србију и тиме спречава европеизацију и модернизацију у којој ће бити успостављена отворена комесарска управа ЛДП-а.

Ради се при томе и о непоштовању напора српског народа да у неравноправној борби створи услове за свој опстанак у саставу државе Србије коју они једино и признају. Овде се ради и о питању опстанка. Сама чињеница да се у овој политици великог преокрета говори о могућности великог егзодуса и новој Олуји и о томе до које мере су међународне снаге немоћне да изађу из наметнуте политике спровођења дуплих стандарда. Зар није основна улога Кфора и Еулекса да обезбеде све услове за стварање демократских институција и опстанак Срба који неће бити изложени сталним притисцима и прогањањима. Ко то данас призива нову Олују која би етнички очистила север Косова? Али то не интересује ЛДП као дисциплиновану бриселску идеолошку секцију јер они треба да утру пут за прихватање истине да је Косово изгубљено и да треба прихватити реалност тзв. државних граница Косова.

У том духу је и стално позивање на историјско помирење и потребу да се Албанцима пружи рука помирења. Али у том процесу не може учествовати само једна страна – српска, потребно је да пружену руку има ко да прихвати. На помпезном представљању ЛДП-овске политике великог преокрета био је и Вук Драшковић који је том приликом показао до које границе безочности и безобзирности може да се спусти човек који је увек спреман на најневероватније преокрете, а да при томе увек буде или у власти или близу ње. Зар он није био министар спољних послова када се креирала политика која је подразумевала концепцију да се европске интеграције не могу условљавати решавањем косовског питања.

Ми смо средина у којој је све могуће и све је дозвољено, зато нам се политика претворила у мрачну каљугу у којој опстају и најопскурније идеје и најнепринципелнији

ЛДП балвани у глави

Пише: Маринко М. Вучинић
среда, 26 октобар 2011 14:12

политичари.